

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

CA/.

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 15.255 van 28 februari 2023
in de zaak A. 238.200/VII-41.867**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Bobber Loos
 kantoor houdend te 2060 Antwerpen
 Rotterdamstraat 53
 bij wie woonplaats wordt gekozen

 tegen :
 de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN
 DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 9 januari 2023, strekt tot de cassatie van arrest nr. 281.060 van 28 november 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het dossier van de zaak is op 31 januari 2023 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. Verzoeker voert eerst aan dat de “nieuwheid van de elementen” dient te worden onderscheiden van “de bewijskracht ervan”, dat “de vraag of de elementen die verzoeker voorlegt bij zijn volgend verzoek nieuw zijn moet onderscheiden worden van de vraag of deze elementen bewijzen dat hij homoseksueel is” en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “de lat voor dit volgend onderzoek [legt] bij objectief en

onweerlegbaar bewijs van de geaardheid”, hetgeen verzoeker “juridisch echter zonder grond” acht.

Naar luid van artikel 57/6/2, § 1, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet) onderzoekt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, na ontvangst van het volgend verzoek, bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart hij het volgend verzoek niet-ontvankelijk.

De commissaris-generaal (en in geval van beroep de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zoals te dezen) onderzoekt derhalve niet enkel het “nieuwe” karakter van de als dusdanig aangevoerde elementen maar hij onderzoekt ook de inhoud ervan. Hij gaat immers na of ze al dan niet “de kans aanzienlijk groter maken” dat de betrokkene in aanmerking komt voor internationale bescherming.

Anders dan verzoeker voorhoudt, wordt in het bestreden arrest niet gesteld dat verzoeker daartoe te dezen een “objectief en onweerlegbaar bewijs van de geaardheid” moet bewijzen. Verder behoort het onderzoek of de aangevoerde nieuwe elementen al dan niet de kans aanzienlijk groter maken op internationale bescherming tot de grond van de zaak, zodat de Raad van State als administratieve cassatierechter niet vermag er zich over uit te spreken.

2. Verzoeker laat gelden dat van de aangevoerde nieuwe elementen niet kan worden verwacht dat ze “sluitend of objectief bewijs leveren van de seksuele gerichtheid” doch dat het hoogstens gaat om “indicaties met variërend gewicht waar de verzoeker extra uitleg over kan verschaffen en die elk op zich en in relatie tot elkaar beoordeeld horen te worden”.

In het bestreden arrest wordt geen vereiste van “sluitend of objectief bewijs” vermeld. Zoals reeds aangehaald, behoort het verdere onderzoek of de aangevoerde

nieuwe elementen al dan niet de kans aanzienlijk groter maken op internationale bescherming tot de grond van de zaak.

3. Verzoeker wijst op zijn “recente verklaringen en documenten” waarvan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (in navolging van de commissaris-generaal) niet betwist dat het om “nieuwe elementen” gaat doch wel positie inneemt “over de bewijswaarde en bewijskracht van de elementen in kwestie: kan vaststellingen niet wijzigen, zijn niet objectief, louter gesolliciteerd dus kan niet ondersteunen, bewijswaarde nihil, kan niet staven, mogelijk geënceneerd,...”.

Verzoeker toont niet aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met dergelijk onderzoek zijn bevoegdheid overschrijdt die erin bestaat na te gaan of de aangevoerde nieuwe elementen al dan niet de kans aanzienlijk groter maken op internationale bescherming.

4. Volgens verzoeker maakt “de beoordeling van de bewijskracht van nieuwe elementen [...] evenwel géén deel uit van de ontvankelijkheidsfase van een volgende verzoek”.

Bij het onderzoek of de aangevoerde nieuwe elementen al dan niet de kans aanzienlijk groter maken op internationale bescherming, is het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet verboden ook de bewijskracht van de voorgelegde stukken te betrekken. Verzoekers kritiek faalt in die mate naar recht.

In de mate dat verzoeker aanvoert dat “het volstaat dat een van de documenten of verklaringen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming” en dat, “gezien al deze documenten en verklaringen betrekking hebben op verzoekers praktijken en identiteit als homoseksuele man [...] het effectief [gaat] om dergelijke elementen en is aan die tweede voorwaarde voldaan”, stelt hij een andere beoordeling van de zaak zelf voor, waarvoor de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd is.

Met de algemene kritiek dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “niet daadwerkelijk [heeft] geantwoord op de kritiek van

verzoekende partij” toont verzoeker ook geen schending aan van de jurisdictionele motiveringsplicht als vormvereiste.

5. De verwijzing in het cassatieberoep naar “een ander arrest [van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen] in het kader van een volgend verzoek om internationale bescherming, meer bepaald een achtste verzoek, van een Iraanse bekeerling tot het christendom”, vermag geen afbreuk te doen aan het voorgaande. Ieder (al dan niet volgend) verzoek om internationale bescherming wordt individueel beoordeeld en de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hebben geen bindende precedentswaarde.

6. Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op 28 februari 2023, door:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams